

Klods, hvormed det ærede Medlem Hr. Rode undertiden har været fremme: den er stor nok.

Regeringens Skæbne vil naturligvis afhænge af dens Forslag og dens Gerninger. Af Forslagene har vi endnu ikke set mange, først i Gaar kom et Par Stykker, og dem er der endnu ingen Grund til at gaa ind paa. Vi erkender, at Ministeriet maa have en rimelig Frist til Udarbejdelse af sine Forslag, men jeg skal dog tillade mig at henstille, at man sætter størst mulig Kraft paa, og at Kræfterne samles om det absolut paatrængende nødvendige.

Med Beklagelse ser jeg, at man allerede nu belaver sig paa at holde Rigsdag i hele Maj Maaned. Man bør efter min Mening sætte sig som Maal at blive færdig saa snart som muligt — hvori naturligvis ikke skal ligge noget om, at man ikke skulde tage sig den fornødne Tid til rolig Overvejelse.

Foreløbig er Ministeriets Gerninger meget faa. Oprettelsen af Sundhedsministeriet hører dog ikke til de Ting, som vi paa Forhaand vil godskrive den højtærede Statsminister. Den højtærede Sundhedsminister er velkendt for Offentligheden gennem sin Virksomhed i Københavns Borgerrepræsentation. Jeg røber ikke nogen Hemmelighed, naar jeg siger, at denne Virksomhed ikke har været Genstand for udelte Beundring fra vor Side; og jeg siger formentlig ikke noget overraskende, naar jeg siger, at den højtærede Minister, om han nogen Sinde skulde ønske et Samarbejde med os, maa gaa andre Veje end dem, han gik i Borgerrepræsentationen.

Ved Bedømmelsen af Regeringens Udsigt til at gøre den samfundsmæssige, i saa høj Grad paakrævede Indsats maa man da holde sig til Programtalen og de senere af den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Indenrigsminister holdte Taler. Udenrigsministeren har sammen med Sveriges og Norges Udenrigsminister holdt Radiotaler ved Nytaar, og for enhver, der interesserer sig for Samarbejde mellem Nordens Folk — og dette Samarbejde kan efter min Mening vanskeligt blive for inderligt eller for omfattende —, er en saadan Opmaerksomhed paa Linie af de 3 nordiske Udenrigsministre en glædelig Ting, ikke at overvurdere, men dog af nogen Værdi. Det er forstaaeligt og rimeligt, at man ved en saadan Lejlighed taler smukke Ord, man maa blot oprigtigt ønske, at Statens Politik ledes ikke efter de smukke Ords Musik, men efter en nøgtern Afvejning af de Kendsgerninger, som viser sig paa Verdens Skueplads.

I denne Henseende er der da Grund til at fremhæve med nogen Bekymring og uden Forsøg paa at tilsløre noget, at de sidste Dages Begivenheder ingenlunde staaar i Verdensfredens Tegn. De Forenede Stater, der ved enhver given Lejlighed præker Fred for Europa, har lagt sin pansrede Næve paa en lille Stat, hvis Territorium de økonomisk, og navnlig militært, er interesserede i — Stormagtspolitik i gammel Stil, uforfalsket og uforandret! Mon vi ikke kunde lære noget deraf? Mon Udenrigsministeren deri vil se en Bekræftelse af sin Udtalelse i den fornævnte Tale om, at Tønen Folkene imellem ikke længer angives af Stormagterne, men af de smaa Magter?

Vi har set Traktaten mellem Panama og Amerika blive offentliggjort, og den forekommer mig at være lærerig ikke mindst for vore Afrustningsvenner. Det frie afrustede Panama faldt os jo om Halsen i Genève i sin Tid, da det ærede Medlem Hr. Stauning havde holdt sin store, berømmelige, saa stærkt applauderede Tale dernede, og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg henviste, om jeg ikke husker fejl, med Styrke til, at Panama var en suveræn og dog afrustet Stat. Og nu! Nu ser vi, hvilken Fredsgaranti Afrustningen er for denne lille Stat, der med sit Territorium omslutter et strategisk vigtigt Gennemsejlingsfarvand — ganske som vi gør. Hvis de Bladreferater, jeg har set, er rigtige, skal denne lille Stat betragte sig som værende i Krig med enhver Magt, med hvilken U. S. A. er i Krig — i Sandhed et for et afrustet Danmark lovende Udsyn, men nøje stemmende med den Opfattelse, vi gjorde gældende under Afrustningsdebatten her i Tinget.

I Kina er begyndt Begivenheder, hvis Rækkevidde er uoverskuelig; man kan haabe det bedste, men man bør efter min Mening frygte, og man bør navnlig ikke lulle sig ind i Forestillinger om, at dette aldrig kan komme til at berøre os. Det er i hvert Fald ikke Baggrund for en Afrustningspolitik og ej heller for en Svækkelse af Danmarks militære Evner. Hvorledes Stillingen, ikke mindst hvad hele Østersø-Problemet angaar, opfattes i vort Naboland Sverige, selv i de Partier, der her i Landet er fuldkommen forsvarsfornegetende, derom bærer den nylig afgivne svenske Flaadekommissions Betænkning et for sit Hjemland ærerigt og for os meget lærerigt Vidnesbyrd.

Om Forholdene ved vor sydlige Grænse vil jeg ogsaa, medens jeg taler om den højtærede Udenrigsministers Anliggender, gøre nogle Bemærkninger. Der har i det forløbne